

Arrest

nr. 213 343 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 4 april 2014 vraagt de ambtenaar-geneesheer bijkomende medische gegevens op.

1.4. Op 7 juli 2014 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.5. Op 10 juli 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de verzoekende partij gemachtigd wordt tot een verblijf van één jaar. In de beslissing worden de voorwaarden voor verlenging opgenomen.

1.6. Op 11 juni 2015 legt de verzoekende partij medische stukken voor met het oog op verlenging van haar tijdelijk verblijf.

1.7. Op 11 september 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.8. Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Bij arrest nr. 166 498 van 26 april 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.

1.10. Op 22 februari 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 8 maart 2018 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.12. Op 9 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.02.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 28.11.2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 22.02.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 08.03.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter 3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

1.13. Op 9 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokken is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.
Betrokkene kreeg op 14.09.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 08.10.2015. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetrokken. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij zich eveneens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie –en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

De arts van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de medische documenten voor de aanvraag 9 ter d.d. 22.2.2018 vergeleken met de aanvraag 9 ter d.d. 28.11.2013 en kwam tot volgende conclusie:

" Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 22.02.2018 een SMG voor, opgesteld door Dr. Dimitri Breems (internist-hematoloog) op 23.11.2017 en een medisch stuk d.d. 18/11/2017 van dezelfde arts. Uit deze medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9 ter aanvraag van 28/11/2003. Op het SMG d.d. 23/11/2017 en het consultatieverslag d.d. 18/11/2017 wordt namelijk vermeld dat Dhr. Harrachi Mouman geleden heeft aan recidief van de acute myeloïde leukemie, wat behandeld werd met chemotherapie en die sinds oktober 2017 opnieuw volledig in remissie is. De chemotherapie is beëindigd, waardoor de nood aan mantelzorg ook niet meer bestaat. Het voorgelegde SMG bevestigt de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene: AML in remissie

Verzoeker ontkent niet dat de behandeling met chemotherapie reeds volledig is afgerond en dat hij momenteel in remissie is, doch uit de medische attesten blijkt eveneens dat bijkomend behandelingen nodig zijn om te vermijden dat de leukemie terugkomt.

Zo blijkt uit het medisch verslag van Dr. Breems:

Een MUD search werd gestart voor een 2e allogene SCT (stamceltransplantatie) ter consolidatie. Echter hierbij werd geen geschikte donor gevonden. Na overleg in de MOC werd besloten tot consolidatie met donor lymfocyten infusie van de originele donor. Aangezien de donor niet beschikbaar wordt na overleg op de MOC behandeling met interferon voorgesteld om graft versus leukemie te induceren. "

Uit het medisch attest blijkt verder dat verzoeker de medicatie Intron dient te nemen in combinatie met paracetamol.

Dokter Breems besluit dat de prognose zeer precair blijft en behandeling en frequente opvolging op de dienst hematologie noodzakelijk blijkt om recidief ziekte te voorkomen.

Verzoeker heeft hierover geargumenteed dat deze behandelingen in Marokko voor verzoeker niet beschikbaar zijn.

Inhoudelijk wordt op dit argument door verwerende partij, noch de DVZ-arts ingegaan.

Nochtans is het zo dat wanneer leukemie wordt vastgesteld bij volwassenen de behandeling van deze ziekte uit verschillende stadia bestaat, met name: (zie stuk 2)

"1. Inductiebehandeling: Men begint met een intensieve chemotherapie gedurende een periode van 3 tot 4 weken. De bedoeling is alle symptomen van de ziekte te doen verdwijnen en het beenmerg in staat te stellen zijn normale werking te hernemen.

2. Complete remissie

Dat alle symptomen van de ziekte (complete remissie) na een inductiebehandeling zijn verdwenen, betekent niet dat de patiënt definitief is genezen. Daarom gebruikt men in dit stadium de term 'remissie'. Om een nieuwe aanval van de leukemie te voorkomen, zijn verdere behandelingen essentieel.

3. Consolidatiebehandeling

Dit stadium vereist mogelijk verschillende bijkomende chemotherapiecycli, identiek aan de inductiebehandeling. Daarna gaat men over tot een onderhoudsbehandeling, die verschilt naargelang het type van leukemie.

4. Onderhoudsbehandeling

De patiënt blijft gedurende 2 tot 3 jaar chemotherapie volgen (oraal en intraveneus). De doses die in dit stadium worden toegediend, zijn kleiner en gaan gewoonlijk met minder ernstige bijwerkingen gepaard.

5. Stamceltransplantatie

Bij een verhoogd risico op recidief of wanneer er sprake is van een terugval zal men aan sommige patiënten met acute myeloïde leukemie een stamceltransplantatie voorstellen (zie het hoofdstuk over chronische leukemie hierboven)."

Met andere woorden is verzoeker in remissie, maar is hij niet 'definitief genezen'. Hij dient wel degelijk nog verdere behandelingen te ondergaan om te vermijden dat de ziekte terugkeert. Verzoekers tijdelijke kaart werd ingetrokken op 14.09.2015 omdat verzoeker op dat ogenblik geen enkele vorm van behandeling meer kreeg. Hij diende enkel naar controleraadplegingen te gaan. Dit is natuurlijk momenteel niet het geval. Verzoeker ondergaat nog steeds een immunosuppressieve behandeling. Over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze behandeling in Marokko wordt inhoudelijk niet gemotiveerd.

Aangezien de beslissing van verweerster in casu voldoende feitelijke grondslag mist, maakt de beslissing een schending uit van de materiële motiveringsplicht."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verwerende partij heeft nader uiteengezet dat reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij verwezen wordt naar de bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2018. Zij concludeert dat gezien de verzoekende partij geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag onontvankelijk is. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De door verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, §3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen elementen dezelfde zijn. Indien het gaat om dezelfde elementen, dan dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

Uit de bewoordingen van de betrokken wetsbepaling blijkt dus dat “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning*” van de verblijfsaanvragen met elkaar moeten worden vergeleken. Voor een goed begrip van de voormelde terminologie moet worden nagegaan welke de elementen zijn die de aanvrager dient voor te leggen ter ondersteuning van zijn medische verblijfsaanvraag. Het antwoord op deze vraag is terug te vinden in de overige bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag minstens betrekking moeten hebben op de ziekte op basis waarvan de aanvraag wordt ingediend, de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling (artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

De door artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet voorgeschreven vergelijking van de ingeroepen elementen strekt zich derhalve minstens uit tot de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst ervan en de noodzakelijke behandeling.

2.5. De bestreden beslissing, waarvan de motieven worden weergegeven onder punt 1.12. verwijst expliciet naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Dit advies luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 22.02.2018 en 28.11.2013 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 22/02/2018 een SMG voor, opgesteld door Dr. D.B. (...) (internisthematoloog) op 23/11/2017 en een medisch stuk d.d. 18/11/2017 van dezelfde arts. Uit deze medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is ta.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 28/11/2013. Op het SMG d.d. 23/11/2017 en het consultatieverslag d.d. 18/11/2017 wordt namelijk vermeld dat Mr. H.M. (...) geleden heeft aan een recidief van de acute myeloïde leukemie (AML), wat behandeld werd met chemotherapie en die sinds oktober 2017 opnieuw in volledige remissie is. De chemotherapie is beëindigd, waardoor de nood aan mantelzorg ook niet meer bestaat. Het voorgelegde SMG bevestigt de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene: AML in remissie.”

2.6. De verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering. Zij ontkent niet dat de behandeling met chemotherapie reeds volledig is afgerond en dat zij momenteel in remissie is, doch betoogt dat uit de medische attesten eveneens blijkt dat bijkomende behandelingen nodig zijn om te vermijden dat de leukemie terugkomt. Zij wijst op het verslag van dr. B. dat stelt dat er een MUD search werd gestart voor een tweede stamceltransplantatie ter consolidatie, dat geen geschikte donor werd gevonden, dat na overleg werd besloten tot consolidatie met donor lymfocyten infusie van de originele donor, dat aangezien de donor niet beschikbaar is, na overleg een behandeling met interferon wordt voorgesteld om “graft versus leukemie te induceren”. Zij wijst erop dat zij geargumenteed heeft dat deze behandelingen in Marokko niet beschikbaar zijn, doch dat hierop niet inhoudelijk wordt ingegaan door de ambtenaar-geneesheer of de verwerende partij, dat nochtans de behandeling van de ziekte uit verschillende stadia bestaat. Zij wijst erop dat er sprake is (i) van een inductiebehandeling met chemotherapie, (ii) van complete remissie waarbij alle symptomen van de ziekte zijn verdwenen, doch dit niet betekent dat de patiënt definitief genezen is, dat om een nieuwe aanval te voorkomen verdere behandelingen essentieel zijn, (iii) van een consolidatiebehandeling waarin mogelijk bijkomende chemotherapiecycli vereist zijn, (iv) van een onderhoudsbehandeling waarbij, oraal en intraveneus 2 tot 3 jaar chemotherapie wordt gevolgd en (v) van stamceltransplantatie bij een verhoogd risico op recidive of wanneer er sprake is van een terugval. De verzoekende partij stelt dan ook dat zij in remissie is maar niet definitief genezen, dat zij wel degelijk nog verdere behandelingen dient te ondergaan om te vermijden dat de ziekte terugkeert, dat haar tijdelijke kaart werd ingetrokken op 14 september 2015 omdat zij op dat ogenblik geen enkele vorm van behandeling meer kreeg, dat zij enkel naar controleraadplegingen diende te gaan, dat dit momenteel niet het geval is, dat zij nog steeds immunosuppressieve behandeling ondergaat en dat over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze behandeling in Marokko inhoudelijk niet wordt gemotiveerd.

2.7. De Raad wijst erop dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard waarbij verwezen wordt naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en verduidelijkt wordt dat de ‘ingeroepen elementen’ ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. De verwerende partij heeft de ingeroepen elementen van de verzoekende partij onderzocht/laten onderzoeken en besloten dat de in het standaard medisch getuigschrift en bijlagen ingeroepen gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag.

Vooreerst stelt de Raad vast dat zowel de verwerende partij in de bestreden beslissing als de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies verkeerdelijk verwijst naar de aanvraag van 28 november 2013. Immers werd de voormelde aanvraag op 17 januari 2014 ontvankelijk verklaard en werd de verzoekende partij op 10 juli 2014 gemachtigd tot een verblijf van één jaar. De vaststelling dat de gezondheidstoestand die blijkt uit de medische stukken die voorgelegd worden bij de huidige aanvraag ongewijzigd is ten aanzien van deze die blijkt uit medische stukken voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag van 28 november 2013, zou dan ook logischerwijze moeten leiden tot het machtigen tot (tijdelijk) verblijf van de verzoekende partij.

Echter blijkt duidelijk dat het een materiële vergissing betreft en dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij de elementen van de huidige aanvraag om medische regularisatie hebben vergeleken met de elementen die bleken uit de medische attesten gevoegd bij de aanvraag tot verlenging van 11

juni 2015. Voormelde aanvraag tot verlenging werd geweigerd door de verwerende partij bij beslissing van 14 september 2015. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in haar verzoekschrift ook vanuit gaat dat de vergelijking door de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer gemaakt wordt ten aanzien van de elementen die voorlagen bij de aanvraag van 2015 naar aanleiding waarvan op 14 september 2015 haar verblijf niet langer werd verlengd.

Uit de documenten ingediend naar aanleiding van de aanvraag tot verlening op 11 juni 2015 blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij op dat ogenblik 'ziekte in remissie' betreft. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de verzoekende partij nog enige behandeling nodig had, met uitzondering van controleraadplegingen.

Uit de voorgelegde medische stukken bij de huidige aanvraag om medische regularisatie, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 23 november 2017 en het consultatieverslag van 18 november 2017, blijkt dat de verzoekende partij – zoals de ambtenaar-geneesheer terecht voorhoudt – geleden heeft aan een recidief van AML dat behandeld werd met chemotherapie en sinds oktober 2017 in complete remissie is. Echter blijkt voorts uit het standaard medisch getuigschrift van 23 november 2017 dat bij de vraag naar de medische opvolging gewezen wordt op aanvullende chemotherapie en/of immunotherapie en/of stamceltherapie. In voormeld standaard medisch getuigschrift wordt ook verwezen naar de bijlage van 18 november 2017, waar gesteld wordt dat de verzoekende partij behandeld wordt op de afdeling hematologie in verband met recidief ALM, dat na remissie-inductie chemotherapie, er sprake is van een tweede complete remissie, dat een MUD search werd gestart voor een tweede allogene stamceltherapie ter consolidatie, dat hierbij geen geschikte donor werd gevonden, dat na overleg werd besloten tot consolidatie met donor lymfocyten infusie van de originele donor, dat de broer wordt opgeroepen. Als conclusie wordt opgenomen "*Voorgestelde behandeling met donor lymfocyten infusie*". Daarnaast is er sprake van medicatie.

Waar de ambtenaar-geneesheer aldus stelt dat de bij de huidige aanvraag voorgelegde medische stukken de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij, namelijk 'AML in remissie' bevestigt, gaat zij er aldus aan voorbij dat de term complete remissie niet noodzakelijk betekent dat de patiënt definitief genezen is en er mogelijks nog consolidatiebehandelingen, onderhoudsbehandelingen en/of stamceltransplantatie volgen en dat uit het bij de huidige aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat *in casu*, bij het opstellen van het getuigschrift, sprake is van AML in remissie met nood aan medische opvolging bestaande uit aanvullende chemotherapie en/of immunotherapie en/of stamceltherapie, waarbij in een bijgevoegd verslag wordt toegelicht dat bij gebrek aan een geschikte donor, consolidatie met donor lymfocyten infusie van de originele donor voorgesteld wordt als behandeling.

De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een manifest gebrekkige motivering, dat zij wel in remissie is maar dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat bijkomende behandelingen nodig zijn om te vermijden dat de leukemie terugkomt, dat zij in remissie is maar niet definitief genezen, dat zij wel degelijk nog verdere behandelingen dient te ondergaan om te vermijden dat de ziekte terugkeert, dat haar tijdelijke kaart werd ingetrokken op 14 september 2015 omdat zij op dat ogenblik geen enkele vorm van behandeling meer kreeg, dat zij enkel naar controleraadplegingen diende te gaan, dat dit momenteel niet het geval is.

Gelet op het feit dat AML in remissie kan gepaard gaan met consolidatie-, onderhouds- en/of stamceltherapie behandelingen, gelet op het feit dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot verlenging in 2015 medische stukken overmaakte waaruit bleek dat er sprake was van AML in remissie waarbij werd verduidelijkt dat er geen behandelingen meer waren (behalve controleraadplegingen) en gelet op het feit dat bij de huidige aanvraag op 22 februari 2018 medische stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat er sprake is van AML in remissie met nood aan medische opvolging bestaande uit aanvullende chemotherapie en/of immunotherapie en/of stamceltherapie, waarbij in een bijgevoegd verslag wordt toegelicht dat bij gebrek aan een geschikte donor, consolidatie met donor lymfocyten infusie van de originele donor voorgesteld wordt als behandeling, dient vastgesteld te worden dat de ambtenaar-geneesheer niet correct heeft geoordeeld dat uit de medische stukken voorgelegd bij de aanvraag van 22 februari 2018 blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de medische stukken gevoegd bij de eerdere aanvraag en dat het standaard medisch getuigschrift van 23 november 2017 de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij 'AML in remissie' bevestigt.

2.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

2.9. Het verweer van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verwerende partij niet dienstig betogen dat de elementen aangehaald in de medische attesten van 18 november 2017 en 23 november 2017 identiek zijn aan de elementen die werden aangevoerd door de verzoekende partij bij de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging.

In zoverre de verwerende partij zou betogen dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan de elementen die reeds in de vorige aanvraag werden ingeroepen en dat ook bij de vorige aanvraag de behandelende artsen melding hebben gemaakt van het feit dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake was van AML in volledige remissie, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins ontkent dat de aandoening 'AML in remissie' gelijk is aan de ingeroepen aandoening in 2015, doch betoogt dat in 2015 geen verdere behandelingen meer nodig waren en heden wel, zoals blijkt uit de door haar bij de huidige aanvraag overgemaakte medische stukken.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in haar verweernota stelt dat niet blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een medisch attest heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij de medicatie Intron dient in te nemen, doch dit doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen dat bij de huidige aanvraag op 22 februari 2018 medische stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat er sprake is van AML in remissie met nood aan medische opvolging bestaande uit aanvullende chemotherapie en/of immunotherapie en/of stamceltherapie, waarbij in een bijgevoegd verslag wordt toegelicht dat bij gebrek aan een geschikte donor, consolidatie met donor lymfocyten infusie van de originele donor voorgesteld wordt als behandeling. Dit lijkt te verwerende partij overigens te erkennen in haar verweernota. Zij stelt immers *“Verweerder benadrukt verder dat uit de gevoegde medische attesten dd. 18.11.2017 en dd. 23.11.2017 blijkt dat de verzoekende partij na chemotherapie werd besloten tot consolidatie met donor lymfocyten infusie van de originele donor. Hiertoe werd de donor (m.n. de broer van de verzoekende partij) opgeroepen. De verzoekende partij diende aldus, na de chemotherapie, een stamceltransplantatie te ondergaan met stamcellen van haar broer.”* Hieromtrent argumenteert de verwerende partij in de nota met opmerkingen *“Volledigheidshalve merkt de verweerder op dat het toedienen van een infuus met stamcellen een éénmalige gebeurtenis is en niet iets dat wekelijks/maandelijks herhaald wordt. Daarenboven werden door de verzoekende partij geen medische stukken voorgelegd van deze infusie. Men kan derhalve veronderstellen dat deze reeds heeft plaatsgevonden tussen oktober 2017 en maart 2018.”* Deze overwegingen kunnen geenszins gelezen worden in het medisch advies, noch in de bestreden beslissing. Het betreffen *a posteriori* overwegingen die geenszins het vastgestelde gebrek kunnen rechtzetten. De verwerende partij kan dan ook niet op grond van deze *a posteriori* overwegingen stellen dat de ambtenaar-geneesheer geheel terecht vaststelde dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij het verzoek tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging.

Waar de verwerende partij in haar verweernota nog betoogt dat het betoog van de verzoekende partij dat zij heden een immunosuppressieve behandeling zou ondergaan niet ondersteund wordt met enig stuk, stelt de Raad vast dat het enkele feit dat de verzoekende partij niet aantoonde heden voormelde behandeling te ondergaan geen afbreuk doet aan het vastgesteld gebrek in de motivering van de bestreden beslissing.

2.10. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.11. Niettegenstaande het feit dat de tweede bestreden beslissing formeel steun vindt in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet dan de eerste bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo werden beide beslissingen genomen op dezelfde dag (9 maart 2018), door de zelfde attaché P. F. en werden zij terzelfdertijd ter kennis gebracht, op dezelfde dag (13 april 2018).

De samenhang wordt verder bevestigd door het feit dat genoemde attaché die de bestreden beslissingen nam, blijkens het administratief dossier op 9 maart 2018 aan de burgemeester van Antwerpen de instructies gaf *“(i)ngevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22.02.2018 in*

toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (...) die bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door (...). Gelieve betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:

- De beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

- Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Uit de vermelding van dit stuk blijkt duidelijk dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, de basis vormt voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus heeft de vaststelling in de beslissing aangaande de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot medische regularisatie reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot medische regularisatie, eveneens geleid tot het oordeel dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. De beoordeling van de medische verblijfsaanvraag blijkt dus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde heeft het volgens de gegevens van het dossier klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om zijn gebonden bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat de beslissing van 9 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd wordt.

Gelet op het voorgaande is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

Om al deze redenen moet geen uitspraak meer gedaan worden over de door de verzoekende partij aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER